

Jednoho rozpáleného červencového dne objevila skupina dětí starý a napůl zničený pergamen... Psalo se v něm o historii mocného řádu Templářů, od dob jeho založení až po...až po co, to byla otázka, která objevitele napadla...listina byla totiž poničena a poslední řádky byly nerozluštitelné. Co potkalo Templáře? Jak s tím souvisel Filip IV. Sličný a papež? Všechny otázky se daly zodpovědět pouze jediným způsobem – prožít celou historii Templářů znovu a osobně.

Po příchodu do tábora se děti ubytovaly, věnovaly se zútulňování jejich příbytků a přípravě večerního ohně. Sehrály několik kol trojnožky, vykoupaly se v potoce a na pergamen zapomněly. U ohně proběhlo rozdělení do skupinek – každé z dětí běželo podle dané barvy fáborků až do míst, kde ho očekávali rádce a další členové jeho družinky. Dopadlo to následovně:

Cross

rádce Michal, Anička, Verča, Jirka, Jenda, Manka, Míša, Eliška

Rytíři z citadely

rádce Zuzka, Martin, Dominika, Nikol, Hanča, Dalien, Kubík, Michal

Feudální bejci (oficiální název, nechtějte slyšet, jak se skupinka označovala sama, napovíme jen zkratku SDB – a B neznamená bejci :-)

rádce Kuba, Šárka, Mates, Buclinka, Matěj, Zdenda, Filip, Dan

Křížáci, modří křížáci

rádce Adam, Míra, Tomáš, Vojta, Kajda, Bára/Robin, Mája, Kačka

V noci byly děti vzbuzeny, aby mohly být přítomny historickému okamžiku, kdy papež udělil Templářům bulu zajišťující jim mnohá privilegia. Vzestup Templářů nadešel. Jsme v roce 1139.

Léta běží a Templáři obydíjí další a další území (hra s mapou). Blízký východ je horká půda, a proto tráví dost času v potoce. Poklidnou činnost naruší až příjezd papežského posla, který ovšem cestou ztratil zprávu, kterou nesl. Dětem tedy nezbylo nic jiného, než se vydat po poslových stopách a zprávu najít. Tato aktivita vedla k tomu, že někteří jedinci se dostali až do Příbráně a jiní se z Jeleňáku vraceli do tábora přes Baroňák. Znění zprávy se ale nakonec dostalo ke všem. Papež svolával další křížovou výpravu!

Počátkem roku 1147 (tj. v neděli 4.7.) vyrazili odvážní bojovníci do terénu stavět pevnosti, o které se později měli utkat s bezvěrci. Pevnosti byly umístěny u Uhlišťáku, na Signálu, v lese nad skauty a v lese o něco dál. Velká řežba se nekonala, ale v posledních minutách se strhlo několik napínavých bitek, a když byl odtrouben konec, vrátili se někteří bojovníci s rukama plnými šátků a cizích životů.

Večer po křížové výpravě nastala důležitá chvíle pro naše bojovníky – po letech čekání, příprav a zkoušek byli jeden po druhém přijati za členy řádu. Průběh obřadu je ale tajemstvím...

Templáři tedy upevnili své postavení v Jeruzalémském království. Poutníci mohli znovu vyrazit na poutě za Svatými místy, neboť měli silné ochránce před Saracény. Vzorový přechod s poutníky se uskutečnil v pondělí, kdy byly řady Saracénů posíleny o návštěvy: Lúcu, Báru, Rézu, Delfi, Jindru, Pavla a Buclíka. Jen co byli poutníci v bezpečí, stalo se něco, co už se v pozdější templářské historii neopakovalo...začalo pršet. Celé dva dny skrápěly deště horkou půdu Jeruzaléma a umožnily tedy dětem, aby se vzdělávaly, a to v oblastech šifrování, uzlování, zakládání a udržování ohně, poskytování první pomoci a poznávání kytic. Zároveň dokázali, že hra AZ-kvíz byla známá již v dobách Templářů. Vítěze si bohužel nepamatuji, ale tuším, že finále sehráli Bejci a Cross. Ve chvíli, kdy to počasí dovolilo, se děti pokoušely pěstovat obilí – vyznačily si políčko, získaly osivo i ruchadlo, ze svého středu vybraly vola, který jim políčko zoral, poté čekaly/běhaly, vázaly snopy a nakonec se domlouvaly s potrhým mlynářem.

Templáři se taktéž začali věnovat bankovníctví a poskytovali půjčky mnohým panovníkům i samotnému papeži. Úroky byly lákavé, ale ne vždy byl panovník v takové náladě, aby půjčku vrátil a dětem tedy zbyly jen oči pro pláč.

Řád byl sice čím dál mocnější a bohatší, avšak situace v Jeruzalémě se začala obracet a Evropané pomalu ztráceli vliv. Proto se Templáři vrátili do Francie a na Kypr. Vzali to přes Pohoří na Kamenec, kde je málem sežraly muchničky a komáři, a někteří se dokonce podívali přes hranice k sousedům v Rakousku.

Jedním z prvních úkolů, který Templáře ve Francii čekal, bylo pochopení místního ekosystému. To trvalo většinu čtvrtého dopoledne a dětem to značně zamotalo hlavy. Nakonec ale uspěli – pochopili a vychovali dostatek čápů, kun a štik. Bylo ale třeba zneškodnit škodnou, o což se postarali odpoledne při Liškách.

Začátkem 14. století (v pátek 9.7.) se konal dlouho očekávaný rytířský turnaj. V první části soutěžili jednotlivci, poté družinky. Jednotlivci dopadli takto:

Mladší:

1. Manka
2. Nikol
3. Buclinka

Střední:

1. Tomáš
2. Jenda a Šárka
3. Verča

Družinky si po absolvování všech disciplín (srážení kelímků koňmo, napichování kroužků koňmo, šerm muž proti muži a posílání zprávy na dálku) rozebraly svaté relikvie, cenné to artefakty templářského řádu.

Nadšení z turnaje ale brzy vystřídaly obavy – co je pravdy na tom, že dlužníci nemají v plánu vrátit řádu půjčky? Děti se rozhodly to zjistit a vydaly se na náročnou cestu, na jejímž konci nejenže že neměly své peníze, ale přišly o ruce, oči, jazyk a někomu dokonce srostly nohy. Na řadu tak přišel boj, ale ani v něm Templáři nedostali peníze zpět. Navíc se ukázalo, že v řádu jsou zrádci, kteří neváhají střelit své bratry šíškou do zad. Po náročném dni ale nepřišla klidná noc. Přišlo neštěstí! Papežovi vojáci začali vraždit a zatýkat Templáře po celé zemi. Po jejich odchodu z tábora zbylo několik mrtvých Templářů a lístek se spěšně naškrábanou zprávou...

Ráno se přeživší Templáři vydali do terénu podle pokynů na lístku a zjistili znepokojivou informaci – jejich velmistr je zajat a vyslýchán na neznámém místě a je třeba jej co nejdříve

nalézt a dopravit do bezpečí! Ještě předtím se ale Templáři vyrazili ochladit na Jiříčák. Bylo totiž potřeba nabrat síly na zápas s inkvizicí. Inkvizici zastupovali skauti z Dvojky, ale i přes změnu hry (frisbí místo fotbalu) podlehli, a to jak mladší (první zápas 0:9, druhý nevím), tak starší (2:1, pak něj podobně, ale v prodloužení). I když je třeba přiznat, že každý hraje frisbí jinak a byli to skauti, kdo byl nepříjemně překvapen, jak moc se obě varianty liší :-)

V neděli nadešel správný čas na pokus o osvobození velmistra. Cesta byla náročná a nikdo nevěděl, kam se dostane z jakého stanoviště. Vše bylo dílem náhody. Na konci ale čekala tragická zpráva – velmistr byl upálen. Dny Templářů byly sečteny...

Ale naděje umírá poslední...v pondělí ráno se na stožáru objevil lístek s tajemným vzkazem, který naznačoval, že papež skrývá tajemství, které by mohlo zvrátit dosavadní vývoj. Děti se tedy vydaly na dlouhou cestu, na jejímž konci možná čekalo zásadní odhalení. Na dvojdeňák vyrazili starší, střední a několik mladších. Počasí bylo stále stejné – horko, horko, horko, proto jsme vyšli docela brzo, abychom urazili co nejdelší část cesty dokud nebude úplné horko (ráno bylo jenom horko, později už to bylo přímo úmorné parno). Cesta nás vedla přes Horní a Dolní Příbráně, pak nadešel úsek s rybníky, kde jsme se chtěli osvěžit. Bohužel. Místo prvního rybníku ve vesničce Tichá jsme našli rozestavěný most a díru v zemi, takže místo koupání se přelézal potok. Druhý rybník se nacházel někde u cesty, která se ale ztratila v polích, a to přesně v poledne. Stín jsme hledali marně, našli jsme ho až pod rozložitým stromem, od kterého jsme viděli, že ani druhý rybník se nedá ke koupání použít. Po několika kilometrech jsme se přiblížili k Dolnímu Dvořišti, kterým protékala naše poslední koupací naděje – Malše. Místo, které jsme si vybrali sice nebylo úplně nejkrásnější, ale voda bodla. Osvěžení jsme došli do Dvořiště, kde bylo všechno, co jsme v tu chvíli potřebovali – cukrárna se zmrzlinou, jednota a hospoda, kde jsme si dotočili vodu. Poslední úsek cesty byl pro některé zvlášť náročný, ale nakonec jsme všichni ve zdraví došli do lesa nad Rožmberk, kde jsme měli v plánu spát. Vrcholové družstvo (Martin, Michal, Adam, Kuba, Anička, Karča) se vydalo dolů do města pro vodu (trefili jsme správnou odbočku a nezašli jsme si 8 kilometrů jako naši předchůdci před 11 lety :-)) Kolem třetí ráno se obloha zatáhlo, začal foukat vítr a ti, co to slyšeli, tušili nejhorší...ale bouřka nepřišla. Pršet začalo až kolem 6 ráno, sice jen trošku, ale kdo mohl vědět, jak to dopadne, takže jsme si zabalili spacáky a čekali, co bude. Nebylo nic. Kolem osmé jsme se sbalili a seběhli dolů do Rožmberka, kde jsme během čekání na mladší měli první rozchod. (pozn. mladší byli v pondělí na výletě u Zlaté Ktiše a na Žofíně. Z podrobností vím jen to, že měli kofolu) Když jsme se všichni sešli, dostali děti několik úkolů – jednak zjišťování odpovědí na otázky o Rožmberku a také tradiční měnění sirky. Výsledky byly perfektní: za necelou hodinu se dětem podařilo vyměnit plechovku luxusních čokoládových bonbonů, čtvrtmetrovou figurku psa s chlupatým boa kolem krku (věc s nejdelším příběhem – předtím to byl metr a malířský štětec), porcelánovou konvičku na omáčku a obal na mobil. Věřím, že měli-li by měniči víc času, odjízďeli bychom zpět do tábora vyměněným mercedesem. Poté jsme se rozdělili na několik skupin – zájemci o prohlídku hradu, zájemci o prohlídku mučírny a zbytek, který pospával a hlídal batohy (a utíkal před sluníčkem). Během odpoledne jsme stihli i koupání ve Vltavě a půl 4 nám jel autobus do Kaplice (až do Kaplice!!!). Tam jsme přestoupili na bus, který nás vyplivl

v Benešově, kde byla další příležitost utratit zbytky kapesného. Poslední autobus nás vyhodil přímo u louky. Dvojdeňák dopadl dobře a v jistém smyslu tradičně – vedoucí po příchodu padli a dětičky vyrazily hrát frisbí.

Očekávané papežovo tajemství se objevilo až ve středu při rozcvičce – bylo třeba proplížit se do vatikánských archivů a objevit svitek, který papež tajně vydal. Podařilo se to během hry s čísly na čelech a děti se dozvěděly ohromující novinku – papež rád tajně omilostnil a přiznal, že za procesy stál hlavně francouzský král! Templáři tedy mohli vyzdvihnout z úkrytů své poklady a relikvie a uložit je na čestné místo! Jenže...

Jenže poklad někdo šlohnul! Ani boží hněv neodradil prohnané lupiče od záměru ukrást relikvie a prodat je sběratelům. To víte, čím víc relikvií, tím větší prestiž. Proto naši milí Templáři museli ve čtvrtek pečlivě hledat a dedukovat, aby aspoň náznakem tušili, kde se zloději skrývají. Odpoledne si udělali malý výlet do dnešních dnů a projeli se metrem.

Pátek byl zasvěcen finálnímu boji o relikvie. Skupinky nejprve oběhly stanoviště, kde prokázaly, že umí spolupracovat a řešit společně problémy. Za úspěšné řešení získali indicie, které je dovedly až na místo, kde se loupežníci skrývali i s templářským pokladem. Po krátké bitce byli zloději poraženi, ale to ještě pořád nebyl konec. Templáři totiž ještě pořád nevěděli, na jaké čestné a slavnostní místo poklady uložit. Vyslali proto běžce na Kobylák, kde se skrývala složitě zašifrovaná zpráva. Ale ani teď nebylo vyhráno, ba naopak. Na děti ještě čekala strastiplná cesta lesem, během které musely svou relikvii ubránit před lapky a dalšími pochybnými existencemi. A každý zasažený člen znamenal pro družinku ztrátu několika minut při závěrečném běhu. Ten nadešel krátce po soumraku. Templáři se oděli do slavnostních plášťů, chopili se relikvií a vyběhli směrem, který jim určila tajemná zpráva. Cestou narazili na několik světlonošů, kteří jim němým gestem naznačili, že jsou na správné trase. Poslední úsek cesty byl vyznačen provázkem. Templáři ani nedýchali, protože právě TEĎ se měnila historie. TEĎ konečně, po staletích útrap a pronásledování mohly relikvie nejsvětějších světců v klidu spočinout na důstojném místě. Jako první dorazila ke svíčkami osvětlené skále družinka Cross, která byla odměněna dortem. Poté doběhli Rytíři z Citadely, kterým se podařilo během dne vyšvihnout o příčku výš. Třetí dorazilo stádo Feudálních bejků a vzápětí Křižáci. Ti všichni si odnesli konzervu s tajemným obsahem. Každý templář navíc opouštěl svatyni s bílým šátkem kolem krku, který bude navždy důkazem, že právě oni byli ti, kdo vybojoval Templářům zpět jejich slávu. Po náročné cestě patřil zbytek večera zábavě a odpočinku u ohně.

A nadešel poslední den...spacáky byly sbaleny, karimatky srolovány a kufrы čekaly smutně před stany. Na slavnostním nástupu byly rozdány ceny a odměněny byly i nejuklizenější stany a nejlepší denice. Bodování stanů vyhrála Anička, denici Rytíři z Citadely. Bodování jednotlivců

Tábor templářů 2010

Napsal uživatel Karča

Úterý, 27 Červenec 2010 16:34 - Aktualizováno Úterý, 14 Září 2010 15:47

skončilo následovně:

Mladší (aneb holčičí dominance na medailových příčkách)

1. Manka
2. Nikol
3. Buclinka
4. Zdenda
5. Míša (ehm, ta Míša)
6. Eliška
7. Bára
8. Daniel
9. Dalien
10. Filip

Tábor templářů 2010

Napsal uživatel Karča

Úterý, 27 Červenec 2010 16:34 - Aktualizováno Úterý, 14 Září 2010 15:47

11. Kačka

12. Mája

13. Kubík

14. Kajda

15. Míša (ehm, ten Míša)

Ještě poznamenám, že rozestupy byly minimální a bodový rozdíl mezi pátým a patnáctým místem byl 10 bodů!

Střední

1. Verča
2. Šárka
3. Jirka
4. Jenda
5. Míra (s tím, že pár dní chyběl)
6. Mates
7. Matěj
8. Hanča

9. Dominika

Rádcové

1. Zuzka a Michal
2. Martin
3. Adam
4. Kuba
5. Anička

Ocenění byli i vedoucí, kterým Pavel udělil řády, bohužel si nevzpomínám jaké. Proto vyzývám oceněné, aby se přihlásili a společnými silami to doplníme. Když už je řeč o vedoucích, je na místě si je připomenout:

Nejvyšší velmistr – Ježek

Strážce pokladu – Grim

Stratégové – Šikula a Karča

Ranhojič a šéfkuchař – Madlenka

Obíječ -Vašek

Tábor templářů 2010

Napsal uživatel Karča

Úterý, 27 Červenec 2010 16:34 - Aktualizováno Úterý, 14 Září 2010 15:47

Motořezač a otec k dětem – Kuba

Výrazná pomoc – Pavel

Ceremoniář dohlízející na dodržování pravidel slušného chování a pravidel obecně – Brába

Hlavní sportovní – Honzík

Kulturní referent – Buclík

dále nás navštívili Bára, Lúca, Delfi, Réza, Jindra, Jirka, Ferda, Esma, Chris, Trop a první týden tu byla matka s dětmi Roki.

Tábor Templářů se celou dobu koupal ve slunečních paprscích, z čehož plynuly časté návštěvy na Jiříčáku a každodenní koupačky v potoce. Zranění se nám vyhnula (ťuk ťuk) a podařilo se postavit novou kuchyň. Prostě paráda!

pokračování zase příští rok 🍷